

Oponent: Dr. Ivan Vyvadil

Posudek oponenta:

Bakalářská práce Barbory Sukové „Tenis na vozíku – forhend a bekhend“ je rozdělena do dvou základních částí - je rozdělena do dvou základních částí – kapitoly 2 – 6 jsou částí teoretickou, kapitoly 7 až 13 se zabývají praktickým nácvikem a rozбором jednotlivých úderů handicapovaných tenistů., až po skutečnou techniku hry a pohyb na vozíku (kapitoly 8 – 13).

Teoretické části práce (kapitoly 2 – 6) se zabývá tenisem handicapovaných v relativně širokých souvislostech – od historie tohoto sportu ve světě(kapitola 2), přes asociace a turnaje v tenisu na vozíku(kapitola 3), „techniku“, kterou vozíčkáři používají (tzn. speciální vozíky, rakety, výplety-kapitola 4), pravidla a kategorie (kapitoly 5 a 6).

Historická část práce se zabývá bohužel jen historií světovou, opomíjí vývoj tenisu na vozíku v České republice, což se domnívám, že vzhledem k úspěchům českých tenistů ve světě a velmi dynamickému rozvoji zejména v letech 1995-2003, je poněkud škoda.

Stejně je poněkud mrzuté, že ani v kapitole, která pojednává o Asociacích a soutěžích tenisu na vozíku, autorka sice zmiňuje okruh turnajů ČTSV TOUR – Mistrovství ČR v tenisu na vozíku, což je z hlediska světového tenisu na vozíku velmi unikátní projekt, který nemá zřejmě v jiných státech obdoby, ale poněkud paradoxně opomíjí samotnou organizaci, která tento okruh pořádá a zajišťuje přípravu, financování a reprezentaci českých handicapovaných tenistů, tzn. Český tenisový svaz vozíčkářů. Další drobný nedostatek vidím v tom, že rozdělení kategorií turnajů ITF vychází z rozdělení, které již několik let není používáno – to, co platilo v roce 1999 v době, kdy svoji práci zpracovával R. Čichoň, dnes již neplatí – na turnajích jsou hrány skupiny Main Draw, kde hraje mezinárodními pravidly ITF stanovený počet hráčů nejvýše umístěných na ITF žebříčku, druhou kategorií je skupina Second Draw, kde hraje opět stanovený počet hráčů umístěných na ITF žebříčku, kteří se nevešli do Main Draw a při vyšším počtu hráčů se vypisuje ještě, velmi vyjimečně, kategorie B, kde hrají hráči, kteří se nevešli do pavouků vyšších kategorií. V posledně jmenované skupině hráči nehrají o body do světového žebříčku, v Second Draw získávají daleko méně bodů i prize money než v Main Draw.

V části zabývající se technikou, kterou vozíčkáři na dvorcích používají, konkrétně částí, zabývající se vozíky, bohužel autorka čerpala z relativně starých podkladů (Čichoň 1999, de Lange 2002). Technika vozíků od té doby přece jen pokročila a na dvorcích dnes již není vidět klasickou „trojkolku“ s jedním kolečkem vpředu, navíc vznikly i projekty 5 a více kolových vozíků, které jsou úspěšně používány skutečnou elitou, stejně jako nejrůznějším způsobem vytvářené sedačky, včetně anatomických skořepin z laminátů. Oddíl zabývající se tenisovou výzbrojí ukazuje, že autorka, jako aktivní tenistka, má v této oblasti osobní zkušenosti, zatímco v části předchozí čerpala zejména z písemných materiálů, často bohužel nikoliv aktuálních. Kvůli větší přehlednosti bych doporučil odstavec „Klasifikační spor“ z kapitoly 3 do kapitoly 6, kde má její umístění vyšší logiku.

Část praktická se zaměřuje na techniku jednotlivých úderů a nutno konstatovat, že v ČR de facto neexistují žádné materiály, ze kterých by bylo možno čerpat relevantní informace, proto se domnívám, že i když by v určitých momentech šlo vytknout některé drobné nedostatky, je tato práce značným přínosem k metodice tenisu na vozíku. Autorka si sama prakticky vyzkoušela během soustředění tenistů – vozíčkářů specifiku tréninku a dokázala přenést své praktické zkušenosti z vlastní aktivní závodní hry do práce s handicapovanými.

Vzhledem k současnému rozvoji tenisu na vozíku bych si dovolil oponovat v tvrzení o procentuálním zastoupení bekhendu čop ve hře – zejména špičkoví hráči přechází na útočný

topspinový úder, byť, oproti tenisu nevozičkárskému, bekhend se spodní rotací (čop) má daleko větší procentuelní zastoupení.

Myslím, že více prostoru mohla autorka věnovat specifickému úderu vozičkářů – bekhendu s tzv. „push“ držením, tzv. „pronated backhand“ – bekhend hraný de facto forhendovou stranou výpletu, který umožňuje hrát úder se silnou horní rotací a šetří čas hráče, neboť nemusí přehmatávat z forhendového na bekhendové držení, což je, vzhledem k tomu, že musí i rukou, ve které drží raketu, pohánět vozík, velmi důležité.

Celkově hodnotím práci jako dobrý příspěvek k metodice hry tenisu na vozíku, autorce bych vytkl poněkud časté a zbytečné citace z materiálů, které již nejsou v současné době zcela aktuální a více se spolehnout na vlastní tenisové zkušenosti, stejně jako považuji za poněkud nešťastné, že si autorka nenalezla nejnovější verzi klasifikace turnajů ITF a rozřazení soutěží tenistů na vozíku.

Doporučuji práci k obhajobě

Dr. Ivan Vyvadil.

